

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XIII. Amicos Dei fieri per Gratiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XIII. 85

crementa impediunt; quæ fructum & oblectationem, quam Deus ex te capit, absumas & concremes? *Zelanti*, inquit *Psalmes 72. super iniquos, pacem peccatorum videns.* Tanta sunt, quæ impediunt amorem Dei, quæ Gratiâ adimunt hominibus; & illi pacem habent? non apprehendunt arma & scutum? non undique conuocant auxilia? non mouent omnia, vt inimicos suos debellent? Inimici hominis domestici eius, sensus & appetitus eius.

CONSIDERATIO XIII.

Amicos Dei fieri per Gratiâ.

I. **I**n finitus est thesaurus hominibus; quo qui vsi sunt, participes facti sunt amicitia Dei. *Sap. 7.* Non exigua gratia videbatur Ionathæ, cum rex Alexander, missâ ei purpurâ & coronâ aureâ, constituit, vt amicus regis vocaretur. *1. Mach. 10.* rursûmque Antiochus, filius eiusdem, id illi confirmauit,

E 7

datâ

datâ potestate bibendi in auro, & gestandi fibulam auream. *ibid. c. II.* sed omne hoc fibulæ, coronæ & purpuræ decus, omnis amicitia regum, paulò post interimendorum, nequit conferri cum amicitia Regis sæculorum immortalis; qui animæ pro purpura dat chlamydem charitatis, cum cælestium donorum varietate; pro fibula aurea Spiritum Sanctum; pro corona æternam Sapientiam; pro facultate bibendi in auro, copiam deliciarum cælestium, quibus pro voluntate se proluat. O Pater misericordiarum, quid est homo, quia sic magnificas eum? aut quid apponis erga eum cor tuum? quid? nunquid vanitati similis factus est homo? nunquid ad nihilum redactus est? quomodo ergo eum sic magnificat Deus? quomodo erga eum appositum est cor Dei? Scio, scio, inquit S. Bernardus *f. 56 in Dedic.* ubi est thesaurus tuus, ibi est & cor tuum. Thesaurus Dei est, in anima sancta, æterna Sapientia; quæ vapor est virtutis Dei, & emanatio quædam claritatis

ritatis ipsius sincera, candor lucis æter-
 nae, & speculū sine macula Diuinæ Ma-
 iestatis, & imago bonitatis illius. *Hæc se-
 transfert in animas sanctas, amicos Dei
 constituens. Sap. 7.* Hinc fit, vt & ipsa
 anima thesaurus Dei sit. Nam *qui inue-
 nit amicum fidelem, inuenit thesaurum.*
Eccl. 6. Vide, quomodo Deus erga hunc
 thesaurum, erga hominem Gratiā præ-
 ditum, erga amicum suum fidelem ap-
 ponat cor suum. *Amico fideli, inquit,
 nulla est comparatio; & non est digna com-
 paratio auri, & argenti, contra bonitatem
 illius.* Loquitur more nostro, qui aurum
 & argentum summa putamus: at ipse
 nec ea, quæ apud ipsum preciosissima
 sunt, amico & Gratiæ contrā chara ha-
 bet: cū omnia propter illam profun-
 dat, etiam nobilissimam Vnigeniti vi-
 tam & sanguinem. Ideo addit; *Amicus
 fidelis medicamentum vite, & immortalitatis:*
 quasi dicat, amittere talem vi-
 tam, tam preciosam, & mori, acerbum
 quidem; sed medetur dolori, compen-
 sat iacturam reparatio amici fidelis,
 homi-

hominis iusti. Iam si Deus te pro fidei amico, & pro thesauro habet; nunquid ipse non multo fidelior tibi amicus est, ac potior thesaurus? ergo & fidem ei debes, & cor tuum.

II. *Anima Ionathe conglutinata est anima David, & dilexit eum Ionathas, quasi animam suam. 1. Reg. 18. Inæqualitas conditionis non impedit amicitiam, dum animi quadrent, & ingenia. Nam obsequium amicos parit, quo alteri alter se bellè accommodat. Quod cum fit, felicior est amicitia inter dispares, & maior se vltro ad inferiorem demittit, eumque sustollit ad se, vt aliqua paritas fiat. Nam quid est, quòd pastoritium iuuenem ita amat filius regis; quòd fœdus inicit cum illo, tam impari sibi? Animus impar non erat: amor, & amicitia inter animos difformes non coalescit. Iam non dicam vos seruos, ait Dominus Io. 15. Omnia Diuina bonitatis dignatio! exclamat S. Gregor. in Io. 15. serui digni non sumus, & amici vocamur. Excedit hæc dignitas natu-*

CONSIDERATIO XIII. 89

naturæ humanæ terminos. Omnia ser-
 uiant Creatori, nec quidquam est,
 quod iugo seruitutis eius non subijcia-
 tur: & tamen Dominus, seruantes man-
 data sua, non seruos, sed amicos appel-
 lans, vt amicos in omnibus tractat, ait
 S. Cyrillus *in Ioan. c. 12.* Quomodo au-
 tem amicitia in tanta inæqualitate? Imò
 sufficiens est æqualitas, etiam conditio-
 nis. Nam si amicitia accipit æquales,
 aut facit, vt S. Hieronymus notat *in*
Mich. c. 7. Gratia æqualitatem hanc fa-
 cit; quia eleuat hominem è conditione
 seruiti, & de stercore erigit pauperem,
 vt collocet eum cum principibus po-
 puli Dei. Imò collocat eum in ordine
 Diuino, consortio naturæ Diuinæ eum
 impertiens. Ionathas in amicitia si-
 gnum exspoliavit se tunicâ, quâ erat in-
 dutus, & dedit eam David. & reliqua ve-
 stimenta sua, vsque ad gladium, & arcum
 suum, & vsque ad balteum, vt sic appare-
 re posset decenter coram rege, tan-
 quam alter filius regis. Diligebat enim
 eum quasi animam suam. Gratia omni-
 bus

bus diuinis ornamentis conspicuum facit hominem, ne balteo quidem excepto, præcipuo regis dignitatis insigni. Omnia enim Gratia seruire vult Deus; omnia facit, amatque Gratia causâ. Gratiam autem, & hominem iustum propter seipsum, & propter gloriam suam, quam alteri dare non potest. Et quantus hic ipse est hominis honor, ut commoda eius ad gloriam suam spectare Deus existimet; & quando omnia propter semetipsum operatus est Dominus, propter hominem sit operatus; ex æquo partiens cum homine fructum eorum, illi vtilitatem relinquendo, seruata sibi hac gloria, quod tam benignè prouiderit homini? Tandem & ipsam gloriam suam vult ei prodesse. Denique & in eo sibi iustos adæquat, quod sibi met facta existimet, quæ vni ex minimis iustorum fuerint facta. Tuum est, homo, si sapias, accommodare te voluntati, & moribus tanti amici; & cauere, ne ultra, quàm par est, te efferendo, ut multi, excidas gratiâ: sed obse-

quijs

CONSIDERATIO XIII. 91

quijs & moribus illi te conformando,
amicitiam magis magisque confirmes.

III. *Num celare potero Abraham, que
gesturus sum? Genes. 18.* Non modò con-
ditiones omnes veræ amicitia Gratiæ
Dei instaurat, vt homo nec inæqualis,
neque omnino diuersus à Deo, sed *alter
ego* sit; verùm etiam fractus. Tres sunt
præcipui, Communicatio affectuum,
consiliorum, actionum & rerum. Prima
releuat curas, & animi suffocatione
laxata, dispellit anxietates: secunda,
dissipata confusione cogitationum, te-
nebras abigit, ac lumen infundit: ter-
tia officijs amici, quibus vt malum gra-
natum abundat, supplet defectus co-
natum, ac desideria perficit, seruata
dignitate suæ personæ. Mirificè præ-
stat hæc Gratiæ Dei. Clamor Sodomo-
rum, & Gomorrhæ multiplicatus est,
& peccatum eorum aggrauatum est
nimis. Vidit hoc Deus; tactus est do-
lore cordis intrinsecus, & poenituit
eum, quòd illos fecisset. Abominabilia
mala, quæ cor Diuinum exulcerant. Im-
manis

manis dolor, qui tangit cor Dei intrinsecus, velut romphæa bis acuta. Quod hic leuamen mœroris? Accedebant perplexæ (vt ita dicam) cogitationes, & consilia, hinc à iustitia, inde à misericordia: & erat inter tot impios Loth innocens. Perderétne istum cum illis, an omnibus propter hunc, & fratrem eius parcat diutius? Denique vt exequeretur, quod vellet, quòdque omnino decreuisset, occasio requirebatur: cuius vt offerendæ modi non deerant infinitæ sapientiæ; longè tamen ex omni parte Deo dignior erat is, quem interuentu Abrahami inuenit; præsertim quia ad ipsum quoque res videbatur spectare. Usus est igitur amicitia iure, & re cum Abrahamo communicata, iusti doloris lenimen quæsiuit; eiusque tam sapiente ac piâ, quàm reuerentiæ & confidentiæ plena intercessione, & commonitione audita, stabilivit sententiam, quæ adhuc pendere videbatur, cum diceret; *Descendam, & videbo, virum clamorem, qui venit ad me.*
opere

CONSIDERATIO XIII. 93

*opere compleuerint, an non est ita, ut
sciam.* Ac denique tam æquis, ac mo-
deratis petitionibus Abrahæ, ut parce-
ret, si vel decem iustos inueniret, pul-
cherrimè expediuit, quod voluit: ut
toti mundo constaret, quàm iustè,
quàmque simul ægrè ad ea iustitiæ ex-
empla descenderit, qui tot improbis
etiam propter decem voluerat parcere.
Huius generis infinita sunt exempla,
ut suas querelas, ac desideria Deus cre-
dat amicis; ut consilia conferat; ut de-
nique plurima per eos agat, quæ minùs
dignè, aut conuenienter per seipsum
fecisset tanta Maiestas. Ita per Aposto-
los erudit mundum, per alios alia me-
dia humanæ salutis expediuit: ita cum
simplicibus sermocinatio eius de his,
quæ abscondit sapientibus: ita sua de-
sideria, gaudia, fastidia exponit amicis.
Eosdem fructus longè vlteriùs ex ipsius
amicitia colligunt homines; quod me-
liùs prolixiore consideratione, quàm
expositione nostrâ intelliges: atque id
simul, quanti hanc amicitiam, quanti
Gra-

Gratiam, eius conciliatricem oporteat
facere.

CONSIDERATIO XIV.

*Animas Deo desponsari per
Gratiam.*

I. **G** Audebit sponsus super sponsam,
& gaudebit super te Deus tuus.
Isa. 62. id est, sicut sponsus su-
per sponsa, ita super te Deus gaudebit.
Amici sunt duo in anima vna; sed spon-
si etiam in carne vna. Itaque iam non
sunt duo. Ergo maior hic amor, quia
maior est vnio. Propter hoc dimittet ho-
mo patrem suum & matrem suam; & ad-
haerebit uxori suae. *Matth. 19* Ita Christus
dilexit Ecclesiam. *Ephes. 5.* & in ea
quamlibet animam, Gratiâ Dei ful-
gentem. Propter eam dimisit Patrem &
Matrem. Quia verò sponsus, & sponsa
non sunt duo, sed quasi vnus integer,
& completus homo, quoad vitam do-
mesticam, mores, gubernationem, ac
procreationem liberorum; ita vt spon-
sus